

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. Explicatur quinta clausula: Nisi fortè de proprij Sacerdotis consilio ob aliquam rationabilem causam, ad tempus, ab huiusmodi perceptione duxerit abstinendum Vbi, quis hanc, & alibi quam, in ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

teriae in furto; sic se veluti surripere, seu subtrahere à iurisdictione sui pastoris, erit in genere suo mortale: non tamen tollitur, posse dari materię parvitatem, ut videtur esse in nostro casu.

51. De Mendicantibus, Mendicantiūque privilegia participantibus, dico duo. Primò, licet aliqui negent; aliqui tamen cum Bauny in *Theologia moral. par. 1. tr. 5. num. 19.* concedunt apud alios, propter eorundem privilegia, posse Fideles satisfacere præcepto communionis Paschalis, in cæteris quidem diebus à Dominica *Palmarum* ad Dominicam *in Albis*: at non in ipso die Dominico Resurrectionis: voluit enim Pontifex, ad quandam solemnitatem, in favorem Ecclesiæ Parochialis, excipere pro satisfactione præcepti ipsum solum diem Dominicum Resurrectionis. Ratio huius sententiæ ducitur ex iis duabus propositionibus. Prima quod satis probabile est cum *Beja par. 4. casu 4.* in privilegiis dictis, cum excipitur dies Paschæ, solum excipi materialiter ipsum diem Dominicum Resurrectionis, idque ad satisfaciendum præcepto. Esto sit etiam probabile, excipi formaliter, ut supra *num. 48.* diximus. Secunda quod in cæteris diebus immo, & toto anno, præter prædictum diem unicum Resurrectionis Dominicæ, prædicti Religiosi sunt in suis Ecclesiis, immo & extra suas Ecclesias atque adeo in alienis delegati Parochorum, sic à Summo Pontifice instituti, ut patet ex eorum privilegiis. Ita *Porrell. in resp. Reg. p. 3. casu 39.* adducitque Ioannem la Crux, *Rodrig. Villalobos. Lege Compendium privileg. Soc. Iesu V. Eucharistia §. 2. sine.* ubi Pater noster Generalis restringit nostros, ut in alienis Ecclesiis hoc privilegio sine licentia eorum, ad quos pertinet, non utantur. In suis verò excipit ipsum unum diem Resurrectionis: intellige pro satisfactione præcepti.

52. Dico secundò aliquos putare universaliter, etiam pro ipso Paschæ die, posse satisfieri apud eisdem. Ita idem Bauny *ibid.* lege *Agund. præc. Ecc. 3. lib. 1. cap. 5. num. 13.* & *Delugo de Euch. disp. 18. sect. 2. num. 49.* Ratio est, quia absolute sine restrictione Paschæ id concessit Nicolaus Quintus, & Paulus Tertius Religiosis Beatæ Mariæ de Gandalopa, & consequenter per communicationem cæteris Mendicantibus. Addunt alij alias concessionem Pij I V. & V. lege *Pellizzarium in Man. Reg. tom. 1. tract. 8. n. 8.*

At, dices, hoc privilegium fuisse vivæ vocis oraculo concessum, adeoque sublatum ab Urbano VIII. qui omnia eiusmodi abrogavit. Respondent, aliquos dicere fuisse per Bullam.

53. Has duas opiniones relatas *num. 51. & 52.* non possum non vocare saltem speculative probabiles: siquidem probabilibus rationibus nituntur, bonosque habent auctores. Et quidem prior videtur expedire: ita tamen, ut neutram in usum deducendam censeam, ne detur occasio, vel admirationis in populo, vel querelarum in Prælati.

54. Dices: extat novissima declaratio Sacre Congregationis, qua præcepit Archiepiscopo Neapolitano, ut id sub censuris prohibeat Patribus Theatinis, & Societatis Iesu, quam adduxit, & tenuit Diana *p. 6. tract. 7. ref. 5. sine.*

Respondeo. De hac declaratione, Primò non constat authenticè. Secundò non est directæ illis religiosi, sed Archiepiscopo. Tertio est epistola particularis, pro Diocesi Neapolitana, ubi fortè aliquod peculiare suborietur inconveniens. Quartò & principaliter declaratio sic habet: *Concessi sunt Parochi de Patribus Theatinis, & Societatis, quod asserere audent, personas laicas assumentes in eorum Oratoriis, seu Congregationibus Eucharistia Sacramentum in die Paschæ, Ecclesiæ præcepto satisfacere: cumque id minime permissum sit, &c.* Vides? loquitur de Congregationibus, seu Oratoriis utique privatis, in quibus iudicatum fuit inconveniens, satisfieri præcepto: at nos loquimur in Ecclesiis publicis. Secundò loquitur de die Paschæ, idest juxta probabilem superiorem interpretationem de ipso die Do-

minico Resurrectionis: ergo saltem priori sententia hæc prohibitio non obstat.

Confirmo. Docet, & quidem merito, *Vasquez. Euchar. disp. 2. 11. cap. 5. num. 45.* quando veritas secura sunt, locum esse opinionibus, & postquam probabiliter verba legis interpretati, atque agere mentem legislatoris, tam sublimis: in interpretatione, ut etiam in privilegiis prædictis non clarescat quid importet illud (dies Paschæ) arguendum est: ergo poterit quilibet illud probabiliter significet interpretari, & consequenter nos in dicto, interpretari potuimus.

55. V. Nisi forte, de proprii Sacerdotis consilio, quam rationabilem causam, ad tempus ab perceptione duxerit abstinendum.

Vbi, quis hanc, & alibi, qua in Parochia communicandi licentiam concedere valeat? Episcopus, Archiepiscopus, Vicarius Generalis Parochi Montis Regalenis?

56. Nominè proprii Sacerdotis intelligi non est constans omnium sententia. Sic *Clemen. 1. de p. vil. verb. Presbyteri*, adhuc tamen evincenda supersunt.

Dubitatur enim quis possit, an Parochus licet concedere alicui Fidelium valeat, ut non communicet in tempore Paschæ: Dico non posse, id enim tenet Canon: sed solum quod penitens, propter gravem causam, cum consilio tamen Parochi, tempus Communionem Paschalem differat. *Vasquez. habet verb. Eucharist. num. 8.* Qui post alio die, post Pascha, communicat, præcepto satisfacit: & post, ex consilio Confessoris, ex decreto Eugenij IV. *Navarrum*, Vbi obiter nota illud (longe post) Notior causam posse esse aliquando tam gravem, ut vel ex se penitens, vel ex consilio prudentis ad differat. Lege *Layman. lib. 5. tract. 6. cap. 5. num. 12.* docet etiam de confessione. Si quis (inquit) non nunquam confessus fuisse, & Communionem ad brevem tempus, ex causis, putat usque ad Pentecosten differri, probabile est graviter non peccaturum: & si etiam confessionem differret, si putaret postea eam communis præceptum esse, verum si talis post Pentecosten mortaliter peccatus erit eo anno iterum confiteri: siquidem prædicta confessio fuit ob obligationem præcedentis anni, ut *Coninch. Hactenus Layman.*

Quænam sint hæc causæ ad differendam, immo omittendam Communionem, ex superadijs, ut facile colligendum.

56. Sed quis licentiam alibi, quam in Parochia communicandi, dare poterit? Solusne Parochus, etiam alij? Sanè solus Parochus, quique venit nomine Parochi, seu Pastoris. Quo nomine venit quicumque curatum beneficium habet, respectu suorum Parochianorum sive Curatus vocetur, sive Archiepiscopus, sive Vicarius ad curam, sive alio nomine: hi enim omnes, vel similes respectu suorum ovium sunt proprii Sacerdotes.

57. Dubitavit autem Glossa in *Clemen. Prima V. Presbyteri*, an Episcopus, & Archiepiscopus Cathedralis Ecclesiæ, possint licentiam concedere, ut Religiosi post tale Sacramentum ministrare: & resolvit, post factum posse approbati concessionem datam à prædictis: sed ante factum melius esse, ut ab his non concedatur. 58. Nihilominus non video, cur Episcopo id denegari possit, ut item concedere diocesanis licentiam communicandi alibi, quam in Parochia: conveniuntque sit Parochus, & Pastor suæ Diocesis, ut omnibus constet, & eademmet Glossa ibidem fatetur, immutari illi denegari poterit.

59. Archiepiscopus Cathedralis, respectu

Parochi, & Curati dicta maioris Ecclesia per impositionem bireti, stola, & annuli: ac etiam dictus Dominus Vicarius acceptis à dicto de Gentili instrumentum, & professionem fidei in forma, &c.

64. Et in actu seu instrumento immittit, seu tradit possessionem, sic habetur: *Dictus de Gentili Canonicus, Parochus, & Curatus electus, & fuit per me impositus, atque immittitur in realem, actualem & corporalem possessionem dicti Canonici, Parochi, & Curati intus dictam maiorem Ecclesiam per apertionem & clausuram Custodia Sanctissimi Sacramenti, osculationem Altaris ejusdem, & fontis Baptismatis: per apertionem, & clausuram arca in qua reperiuntur libri Baptismatis, Sponsaliorum, &c. & per alia signa denotantia ipsam possessionem.*

Lege Barbosam de pot. Pari. 1. p. in fine, cap. 2. form. 9. & 12. qui non aliis, nisi his, vel similibus clausulis, & solemnitatibus, ut certè fieri solet, Parochos instituit, iisque possessionem Parochiae tradit, ita ut ambigere nullus rationabiliter jam possit omnibus, & singulis Montis Regalis Parochis iura Parochorum universa competere.

§. V I. Alioqui & vivens ab Ecclesia ingressu arceatur, & moriens Ecclesiastica careat sepultura.

85. **P**œna non consentientibus semel in anno, & non communicantibus in Paschate, est, ut arceantur ab Ecclesiae ingressu, & ne sepeliantur in loco sacro: quia tamen est pœna, & quidem ferenda; non incurritur ipso facto, sed post sententiam. In iure igitur non est pœna excommunicationis nec lata nec ferenda. Solum audio in aliquibus diocesisbus adesse excommunicationem ferendam: quæ, si est timeatur.

66. Si quis Fidelis moriatur, nec constet an communicaverit, saltem in Paschate, estne sepeliendus in loco sacro? Respondeo, nisi constet non communicasse, iudicandus est observasse præceptum, atque adeo ritè sepeliendum. Adde neminem huic pœnæ inter se ferenda subiaci, nisi post latam sententiam. Cum igitur nunc vix in usu sit, ut contra aliquem similis sententia fulminetur; nunquam ex hoc capite erit Fidelis à sacra Sepultura depellendus.

C A P V T V.

De Præcepto Communionis instante mortis periculo.

§. I An hoc præceptum omnes in eo periculo obliget?

1. **N**on modo nonnulli, ut S Bonav. Sylvest. Armilla, apud Snam. de Euch. disp. 69. sect. 3. initio, docent communionis præceptum, ut à Christo latum, obligare solum semel in vita: atque adeo, qui in vita semel communicavit non obligari, sub mortali, instante morte, iterum communicare. (Sà V. Euch. num. 1. facit non parum) Verum etiam alij sunt, qui putant nullam absolute esse obligationem sub mortali eo ingruentis periculi tempore communicandi. Sic Caët. Ledesma, Viët. Palud. allat. *ibid.* ab eodem Suarior. Sed tenendum est, adesse obligationem sub mortali: Ita Suarez *ibid.* Vasq. de Euch. disp. 214. c. 2. n. 3. & passim Recentiores. Ratio potissima ducitur ex Fidelium, & Ecclesiae sensu, sic iudicantem.

2. Idque verum est siue mors instans sit ex infirmitate siue ex violentia, par enim est ratio. Immo & quoties imminet periculum mortis; ut in prælio, longa, & periculosa navigatione, & similibus, eandem ad huc obligationem, docent communiter Doctores *ibid.* Iudex ergo nisi teneat opinionem contrariam cum Fag. 3. *Ecl. præc.* l. 2. c. 4. n. 4. (quam non esse tenendam consulo) obligatur Reo tempus ad Communionem concedi. Excepe, nisi fuga